

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 283/2014-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť D. B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S 9/2013 z 28. februára 2013 a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 27/2013 z 27. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2013 doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 11 S 9/2013 z 28. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 27/2013 z 27. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 11 S 9/2013 z 28. februára 2013 zastavil konanie, v ktorom sa sťažovateľ domáhal zrušenia uznesenia Obecného zastupiteľstva (ďalej len „žalovaný“) č. 67/2011 z 28. júna 2011 o neschválení jeho žiadosti o obsadenie funkcie hlavného kontrolóra obce na základe výsledkov tajného hlasovania žalovaného a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na nové konanie s odôvodnením, že sťažovateľ podal proti žalovanému osobne 29. decembra 2011 na Okresnom súde Nitra rovnaké podanie [postúpené (na základe uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 15 S 1/2011-106 z 3. septembra 2012, pozn.) správne úseku krajského súdu 13. decembra 2012 (konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 11 S 1/2013, pozn.)] ako v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 11 S 9/2013. Na základe uvedeného krajský súd napadnutým uznesením konanie vedené pod sp. zn. 11 S 9/2013 zastavil s poukazom na § 104 ods. 1 v spojení s § 83 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že vo veci existuje prekážka začatého konania, ktorou je konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 11 S 1/2013. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Sžo 27/2013 z 27. júna 2013 napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ namieta, že o jeho námietke zaujatosti z 8. apríla 2013, ktorá „*smerovala proti sudcom senátu 5 Sžo najvyššieho súdu*“, nebolo rozhodnuté, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že o jeho odvolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nerozhodovali nestranní sudcovia najvyššieho súdu, pričom zdôrazňuje, že títo „*majú pomer k veci tohto odvolacieho súdneho konania a že nezaručujú záruky nestrannosti, ktoré mi garantuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“.

V nadväznosti na namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 12 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu sťažovateľ tvrdí, že *„prvostupňový súd tu konal v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, hoci o opravnom prostriedku podanom v zmysle § 250m ods. 1 OSP v spojení s § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. súd koná a rozhoduje podľa tretej hlavy piatej časti OSP, resp. postup súdu je v rozpore s ustanovením § 79 ods. 1 prvou vetou OSP a s § 250m ods. 1 OSP“*, čím krajský súd *„ľubovoľne prekvalifikoval návrh navrhovateľa na žalobu – návrh podľa druhej hlavy piatej časti OSP“*.

Sťažovateľ ďalej namieta, že v rámci konania krajského súdu mal o *„opravnom prostriedku zo dňa 29. 12. 2011... konať a rozhodnúť samosudca a nie senát, a s tým, že tu rozhodol senát je porušené moje právo na zákonného sudcu – samosudcu“*.

K postupu krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, sťažovateľ ďalej namieta, že ním *„bolo porušené právo na spravodlivý proces s tým, že v skutočnosti neexistuje litispendencia, z ktorého dôvodu prvostupňový súd toho konanie zastavil“*, ako aj to, že *„prvostupňový súd nepribral ďalších účastníkov podľa § 92 ods. 1 v spojení s § 250 ods. 1 v spojení s § 250m ods. 3 OSP a súd je povinný pribrať za ďalších účastníkov tých, ktorí boli účastníkmi konania vo veci voľby hlavného kontrolóra Obce“*. V nadväznosti na námietku o nepribratí ďalších účastníkov do konania sťažovateľ argumentuje, že tak prvostupňový, ako aj odvolací súd *„nekonal s vedľajším účastníkom tohto súdneho konania“*, a tvrdí, že *„súd bol povinný zaslať všetky písomnosti vedľajšiemu účastníkovi na vyjadrenie“*, pričom *„napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre č. 11 S/9/2013-218 zo dňa 28. 2. 2013 a napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Sžo/27/2013 zo dňa 27. júna 2013 nemôže nadobudnúť právoplatnosť, kým nie je doručené vedľajšiemu účastníkovi tohto konania...“*.

Podľa názoru sťažovateľa bol postup krajského súdu a najvyššieho súdu v konaniach, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení, arbitrárny, čo odôvodňuje porušením zásady rovnosti zbraní, ku ktorému malo dôjsť tým, že „vedľajšiemu účastníkovi súd nezaslal: opravný prostriedok, podania navrhovateľa a odporcu, a najmä nezaslal

Uznesenia vydané v tomto konaní a odvolanie navrhovateľa – celkovo, ako to vyplýva z vyššie uvedených vedľajšiemu účastníkovi súd nezaslal žiadne písomnosti zo spisu tohto konania, navrhovateľovi súd nezaslal: vyjadrenie odporcu k opravnému prostriedku.“.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že nenariadil pojednávanie, „hoci mal povinnosť nariadiť v odvolacom konaní pojednávanie, nakoľko sa pojednávanie neuskutočnilo v prvostupňovom konaní“.

Napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu nespĺňajú podľa sťažovateľa požiadavky kladené na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesenie Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 zrušuje.

3. Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil základné právo D. B. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 priznáva D. B. primerané finančné zadostučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

5. Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil základné právo D. B. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

7. Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil základné právo D. B. na prejednanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na prejednanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

9. Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil základné právo D. B. na zákonného sudcu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na zákonného sudcu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

11. Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil základné právo D. B. na autonómiu vôle podľa 12 ods. 1 prvej vety v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na autonómiu vôle podľa 12 ods. 1 prvej vety v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

13. *Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť D. B. 100 000 eur (stotisíc eur) za porušenie základných práv (uvedených vo výrokových častiach 3, 5, 7, 9,11) D. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

14. *Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*

15. *Krajský súd v Nitre uznesením z 28. februára 2013 č. k. 11 S/9/2013-218 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*

16. *Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 porušil základné právo D. B. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

17. *Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2013 č. k. 5žo/27/2013 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.*

18. *Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 porušil základné právo D. B. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

19. *Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.*

20. *Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 porušil základné právo D. B. na prejednanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*

21. *Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na prejednanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 priznáva D. B.*

primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 porušil základné právo D. B. na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva D. B. na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 priznáva D. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť D. B. 80 000 eur (osemdesiatitisíc eur) za porušenie základných práv (uvedených vo výrokových častiach 16, 18, 20, 22) D. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 porušil čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júna 2013 č. k. 5 Sžo/27/2013 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

Súčasťou sťažnosti je aj návrh sťažovateľa na ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom, ako aj vyjadrenie jeho vôle „hájiť svoje práva bez zastúpenia advokátom“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S 9/2013 z 28. februára 2013

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdiv je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdiv (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 203/09).

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti označuje za porušovateľa svojich práv aj krajský súd a žiada, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením boli porušené ním označené základné práva podľa ústavy, práva podľa dohovoru, ako aj ďalšie ním označené ustanovenia ústavy.

Sťažovateľ mal v okolnostiach namietaného prípadu právo podať proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 27/2013 z 27. júna 2013

II.2.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže podľa jeho tvrdenia jeho odôvodnenie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí, a uvádza pritom tieto konkrétne námietky, podľa ktorých

1. najvyšší súd „nekonal“ s vedľajším účastníkom, hoci mal, a následne mu nedoručoval napadnuté uznesenie, ktoré tak nemohlo nadobudnúť právoplatnosť (ďalej len „prvá námietka“),

2. najvyšší súd „nezaslal sťažovateľovi vyjadrenie odporcu k opravnému prostriedku“ (ďalej len „druhá námietka“).

Sťažovateľ tiež namieta, že najvyšší súd nerozhodol o jeho námietke zaujatosti z 8. apríla 2013, v dôsledku čoho o odvolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nerozhodovali nestranní sudcovia najvyššieho súdu (ďalej aj „tretia námietka“).

K námietke sťažovateľa o nesplnení požiadavky na riadne odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoje ustálené právne názory, podľa ktorých je povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Ústavný súd už rovnako vo svojej doterajšej judikatúre viackrát uviedol, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako integrálna súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a zároveň súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (m. m. IV. ÚS 14/07).

Podľa prvej a druhej námietky sťažovateľa, podľa ktorých mal najvyšší súd porušiť jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nekonal s vedľajším účastníkom a následne mu nedoručil napadnuté uznesenie, ktoré týmto spôsobom nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, ako aj tým, že mu nedoručoval „*vyjadrenie odporcu k odvolaniu*“, ústavný súd uvádza:

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva stabilizovaný právny názor, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pri konfrontácii prvej a druhej námietky sťažovateľa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu je pre ústavný súd smerodajné vymedzenie hraníc predmetu konania, v rámci ktorého najvyšší súd vydal označené rozhodnutie. Predmetom konania pred najvyšším súdom bolo rozhodovanie o opravnom prostriedku (odvolaní) proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým tento rozhodol o návrhu sťažovateľa, ktorý sa „*domáhal preskúmania zákonnosti uznesenia odporcu (žalovaného) z 28. júna 2011 č. 67/2011 o neschválení žiadosti navrhovateľa (žalobcu v tomto konaní) na obsadenie funkcie hlavného kontrolóra obce na základe výsledkov tajného hlasovania*“ (citované z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.). Najvyšší súd bol teda v rámci odvolacieho konania povinný dať sťažovateľovi ako účastníkovi konania odpovede na podstatné a zásadné argumenty, ktoré tvorili obsah jeho odvolania. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažovateľovho odvolania, považoval pre rozhodnutie vo veci za podstatné to, ako sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vysporiadal s jeho námietkou, podľa ktorej mal „*krajský súd pochybiť a zaťažiť konanie podstatnou vadou, keď nedoručil napadnuté uznesenie A. P., ktorý do konania vstúpil ako vedľajší účastník*“, ako aj s jeho žiadosťou, aby „*súd zaslal všetky dôležité písomnosti účastníkom na vyjadrenia*“ (citované z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.).

Rozhodnutie o zastavení konania je rozhodnutím, ktorým sa konanie vo veci končí iným spôsobom ako rozhodnutím v merite veci (teda bez meritórneho prerokovania veci).

Účastníkom konania v súlade s § 250 ods. 1 OSP je žalobca a žalovaný, pričom súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Litispendencia (prekážka skôr začatého konania – § 83 OSP) patrí k takému neodstrániteľnému nedostatku podmienok konania, na ktorý všeobecný súd prihliada kedykoľvek za konania (§ 103 OSP), a ktorá bráni všeobecnému súdu, aby konal v merite veci a so zreteľom, na ktorý prichádza do úvahy len zastavenie neskôr začatého konania [§ 104 OSP (k tomu pozri aj uznesenie najvyššieho súdu 2 Cdo 8/2009 z 26. februára 2009)].

V nadväznosti na uvedené v súvislosti s prvou a druhou námietkou sťažovateľa založených na tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na túto jeho podstatnú časť:

«Podľa § 104 ods. 1 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované. Podľa § 104 ods. 2 OSP ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Podľa § 83 OSP začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Ustanovenie § 83 OSP upravuje prípad prekážky litispencie, ktorá je daná, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie vykazujúce totožnosť v účastníkoch, predmete konania a skutkových okolnostiach, od ktorých je odvodzované právo (právny titul).

Prekážka konania už prv začatého pritom nevyžaduje od návrhov na začatie konania v tej istej veci, aby boli podané na miestne a vecne príslušný súd; resp. na ten istý súd. Toto vyplýva z § 105 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované, aj v prípade, že bolo podané na miestne nepríslušnom súde. Zmyslom právnej úpravy prekážky veci prv začatej je predísť situácii, kedy by súdy paralelne konali v dvoch konaniach o tej istej veci. Preto zákon výslovne a jednoznačne predpisuje povinnosť súdu zastaviť konanie vo veci, ktorá sa začala neskôr.

V správnom súdnictve môže byť predmetom konania podľa druhej a tretej hlavy piatej časti OSP rozhodnutie správneho orgánu vydané v správnom konaní. Týmto je fakticky obmedzené aj chápanie „skutkových okolností, od ktorých je odvodzované právo“, ktoré prichádzajú do úvahy len v prípade tradičného občianskoprávného konania, t. j. vo veciach podľa § 7 ods. 1 OSP. V týchto veciach totiž právny titul, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo, mení povahu sporu najmä čo do dokazovania, posudzovania plynutia lehôt a pod. V správnom súdnictve možno za takýto titul považovať presvedčenie žalobcu alebo navrhovateľa o nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutia alebo postup správneho orgánu, ktorými malo byť zasiahnuté do jeho práv a právom chránených záujmov, pričom tento vyplýva priamo zo zákona. „Skutkové okolnosti, od ktorých je právo odvodzované“, nemožno stotožňovať s dôvodmi, v ktorých má tvrdená nezákonnosť spočívať.

Následne je nutné, aj s prihliadnutím na znenie § 246c ods. 1 prvá veta OSP, ktorý súdu v správnom súdnictve umožňuje a ukladá primerané použitie ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, prispôbiť chápanie pojmu „tá istá vec“ osobitnostiam konania podľa piatej časti OSP.

Súd v správnom súdnictve skúmajúci podmienky konania preto skúma, či pri zistenej totožnosti účastníkov konania je daná aj totožnosť predmetu konania. Vlastné dôvody žaloby alebo opravného prostriedku, ako ani označenie podania „žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu“ alebo „opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu“ nemajú žiadnu relevanciu. Vo vzťahu k označeniu podania, považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že v zmysle § 41 ods. 2 OSP každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený, t. j. súd nie je označením podania viazaný.

Preto pokiaľ súd v správnom súdnictve zistí, že sa ten istý žalobca (navrhovateľ) domáha preskúmania jedného a toho istého rozhodnutia toho istého žalovaného (odporcu), je z hľadiska posúdenia existencie prekážky konania podľa § 83 OSP irelevantné, ako žalobca (navrhovateľ) označil svoje podanie a ako ho odôvodnil.

Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom pripojeného spisového materiálu a tiež v súlade s požiadavkou žalobcu, v záujme overenia si naplnenia podmienok pre postup, ktorý zvolil krajský súd, sa oboznámil aj so spisom vedeným na krajskom súde pod sp. zn. 11 S/1/2013, t. j. s vecou, ktorá mala založiť prekážku prv začatého konania. Zistil, že na Okresný súd Nitra bol 29. decembra 2011 o 09:22 hod. osobne podaný „opravný prostriedok podľa § 250l až 250s OSP“, kde navrhovateľom bol D. B. - žalobca v tomto konaní, a odporcom Obecné zastupiteľstvo - žalovaný v tunajšom konaní. Navrhovateľ (žalobca) sa navrhnutým postupom domáhal preskúmania zákonnosti uznesenia odporcu (žalovaného) z 28. júna 2011 č. 67/2011 o neschválení žiadosti navrhovateľa (žalobcu v tomto konaní) na obsadenie funkcie hlavného kontrolóra obce na základe výsledkov tajného hlasovania. Veci bola na Okresnom súde Nitra pridelená sp. zn. 15 S/1/2011; vec bola neskôr postúpená krajskému súde, na ktorom bola vedená pod sp. zn. 11 S/1/2013.

Návrh na začatie konania (správne žaloba) v danej veci označený ako „opravný prostriedok podľa § 250l až 250s OSP“ bol na krajský súd doručený osobne 29. decembra 2011, ako správne poukázal žalobca, avšak až o 09:52 hod., teda po tom, ako konanie vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 11 S/1/2013 (vtedy na Okresnom súde v Nitre pod sp. zn. 15 S/1/2011) bolo už začaté. Je teda zrejmá totožnosť účastníkov, ako aj totožnosť označeného „rozhodnutia“, ktoré navrhovateľ žiada preskúmať v oboch konaniach, a preto je namieste konštatovať, že skoršie podanie navrhovateľa (doručené Okresnému súde Nitra 29. decembra 2011 o 09:22 hod.) založilo prekážku už začatého konania, brániacu súde tunajšiu vec prejednať. Čo sa týka námietky žalobcu, že nemožno konštatovať totožnosť veci, ak len v jednej z nich má ako vedľajší účastník vystupovať, najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že táto skutočnosť nemá vplyv na posudzovanie naplnenia § 83 OSP, pretože iná osoba, než je žalobca a žalovaný (navrhovateľ a odporca) sa nestáva účastníkom konania v správnom súdnictve, ale až jeho pribratím za splnenia podmienok § 250 ods. 1 veta druhá OSP. Podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by

mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Navyše, konanie vo veci samej bolo zastavené pre nenaplnenie podmienok konania. Súd je však ďalej povinný konať a v súlade so zákonom rozhodnúť v konaní, ktoré založilo prekážku veci rozhodnutej, t. j. v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 11 S/1/2013. Najvyšší súd ešte poznamenáva, že nie je vadou konania, ak vec prejedná súd v senátnom zložení (druhá hlava piatej časti OSP), hoci mal konať samosudca (tretia hlava piatej časti OSP), pokiaľ postupuje v súlade s príslušnými procesnoprávnymi ustanoveniami. Občiansky súdny poriadok okrem iných ukladá súdom povinnosť posudzovať podania účastníkov podľa ich obsahu bez ohľadu na to, ako ich účastníci označia (§ 41 ods. 2 OSP). Súd teda nemá prihliadať označeniu podania, ale tomu, čoho sa účastník konania domáha, aby účastníkovi, ktorý v omyle nesprávne označil podanie (často napríklad odvolanie a dovolanie a pod.), neuškodil na právach formalistickým a doslovným výkladom zákona. Krajský súd správne a v súlade s § 247 OSP a § 250l OSP vyhodnotil podanie žalobcu ako žalobu podľa druhej hlavy piatej časti OSP, vec previedol z registra „Sp“ (rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov; tretia hlava piatej časti OSP) do registra „S“ (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov, druhá hlava piatej časti OSP) a o veci konal ako o žalobe podľa druhej hlavy piatej časti OSP v senáte (§ 246b OSP).

Preto najvyšší súd, zistiac, že uznesenie krajského súdu je vo výroku vecne správne a v konaní nedošlo k žalobcovi tvrdeným zásahom do jeho práv garantovaných ústavou a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, toto v súlade s § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 OSP potvrdil.»

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že tento sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami tvoriacimi základ pre napadnuté rozhodnutie. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania vedeného pod sp. zn. 11 S 9/2013 je logickým dôsledkom všeobecným súdom zistených skutkových okolností (totožnosť účastníkov konania, predmetu konania a skutkových okolností) a ich subsumpcie pod príslušnú právnu normu (existencia prekážky litispendencie). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa zaoberal námietkou vedľajšieho účastníctva, ku ktorej poznamenal, že vedľajší účastník

sa nestáva účastníkom konania v správnom súdnictve eo ipso, ale na základe rozhodnutia všeobecného súdu v súlade s § 250 ods. 1 druhou vetou OSP, a správne poukázal na skutočnosť, že konanie vo veci samej bolo zastavené pre nedostatok podmienky konania (litispendencie), teda bez meritórneho prejednanía veci.

Keďže podmienky, za ktorých všeobecný súd koná, skúma tento všeobecný súd kedykoľvek za konania a tieto bránia (neodstrániteľný nedostatok konania) tomu, aby sa všeobecný súd zaoberal vecou v merite, bolo bez právneho dôvodu, aby najvyšší súd reagoval na sťažovateľovu „žiadosť o doručovanie vyjadrenia odporcu“ k „návrhu sťažovateľa“, teda na žiadosť o doručovanie vyjadrenia účastníka konania ku skutkovým a právnym otázkam merita veci [„preskúmanie zákonnosti uznesenia odporcu (žalovaného) z 28. júna 2011 č. 67/2011 o neschválení žiadosti navrhovateľa (žalobcu v tomto konaní) na obsadenie funkcie hlavného kontrolóra obce na základe výsledkov tajného hlasovania“].

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože najvyšší súd sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu (predovšetkým vo vzťahu ku skúmaniu podmienok konania podľa § 104 OSP) vo veci sťažovateľa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa, že o jeho námietke z 8. apríla 2013, ktorou namietal zaujatosť sudcov najvyššieho súdu (sudcovia senátu najvyššieho súdu 5 S), najvyšší súd dosiaľ nerozhodol, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (tretia námietka sťažovateľa, pozn.), ústavný súd uvádza:

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa z 8. apríla 2013 vrátil krajskému súdu spis bez rozhodnutia o nej 20. decembra

2013, pričom vo svojom prípise sp. zn. 4 Ndz 5/2013 zo 17. decembra 2013 sudkyňa najvyššieho súdu JUDr. Ida Hanzelová predovšetkým uviedla:

«Námietkový senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11/S/9/2013 a so zreteľom na obsah podania o námietkach z 8. apríla 2013 konštatuje, že na podanú námietku zaujatosti proti senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5S sa podľa § 15a ods. 3 a 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) neprihliada, pretože nemá náležitosti podľa § 15a ods. 3 O. s. p., a týka sa len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 O. s. p. s poukazom na § 15a ods. 5 O. s. p., keďže dôvodom na vylúčenie sudcov uvedeného senátu majú byť len okolnosti spočívajúce v jeho rozhodovaní v inej veci - 5 Sžo/39/2013.

Ak sa na podané námietky neprihliada podľa § 16 ods. 2 O. s. p. pre postup súdov (prvostupňového súdu, nadriadeného súdu ev. námietkového senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v postavení nadriadeného súdu pre účely konania o námietkach) neplatí ustanovenie § 16 ods. 1 O. s. p. o lehotách na rozhodnutie o námietkach. Ustanovenie § 16 ods. 2 O. s. p. upravuje, že sa v takom prípade vec nadriadenému súdu ani nepredkladá, o čom súd upovedomí účastníka, ktorý námietku uplatnil.»

Podľa § 14 ods. 3 OSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a ods. 3 OSP v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Podľa § 15a ods. 5 OSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Vzhľadom na citovanú právnu úpravu bol podľa názoru ústavného súdu postup najvyššieho súdu, ktorý o námietke zaujatosti sťažovateľa z 8. apríla 2013 nerozhodoval

vzhľadom na skutočnosť, že dôvodom vylúčenia sudcov najvyššieho súdu mala byť podľa obsahu námietky len okolnosť spočívajúca v ich rozhodovaní v inej veci sťažovateľa (konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Sžo 39/2013), v súlade so zákonom, z čoho zároveň vyplýva, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu vydaným senátom najvyššieho súdu 5 S (zákonní sudcovia) nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného dôvodu ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie, a preto v tejto časti sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo tým, že najvyšší súd nenariadil pojednávanie, „*hoci mal povinnosť nariadiť v odvolacom konaní pojednávanie, nakoľko sa pojednávanie neuskutočnilo v prvostupňovom konaní*“.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento o odvolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Sťažovateľ odvodzuje nevyhnutnosť nariadenia pojednávania pred najvyšším súdom rozhodujúcim o odvolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zo skutočnosti, že pojednávanie sa neuskutočnilo ani v konaní pred krajským súdom ako súdom prvého stupňa.

Ústavný súd v súvislosti s výhradami sťažovateľa poukazuje na už citovaný § 250ja ods. 2 OSP, z ktorého možno vyvodiť, že na prerokovanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak vykonáva dokazovanie (m. m. IV. ÚS 239/2012).

Ústavný súd pri posudzovaní predmetnej námietky sťažovateľa vzal do úvahy aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozhodnutie vo veci Ekbatani c. Švédsko z 26. 5. 1988)], z ktorej vyplýva, že konanie, v ktorom sa prerokujú výlučne právne otázky, môže vyhovovať požiadavkám čl. 6 dohovoru, aj keď odvolací súd neposkytol účastníkovi konania príležitosť, aby sa mohol pred ním osobne vyjadriť. Taktiež nedostatok verejného prerokovania veci na druhom stupni možno ospravedlniť povahou konania, o ktoré ide, ak pojednávanie na súde prvého stupňa bolo verejné. Pri posudzovaní verejnosti súdneho konania na odvolacích súdoch vychádzajú štrasburské orgány ochrany práva z osobitostí každého prípadu a z povahy otázok preskúmaných odvolacím súdom (napr. rozhodnutie Jan-Ake Andersson a Fejde c. Švédsko z 29. 10. 1991, *Annuaire*, č. 212-C).

Práve osobitosť konania pred odvolacím súdom nevykonávajúcim dokazovanie, ako aj povaha otázok preskúmaných najvyšším súdom (podmienky konania), ako aj to, že existencia neodstrániteľnej podmienky konania v konečnom dôsledku bránila prerokovaniu veci v jej merite, boli smerodajné pre záver ústavného súdu o tom, že ak najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa bez nariadenia pojednávania, nemohol v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci porušiť ním označené práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2.3 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta tiež porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ktoré majú charakter všeobecného ústavného princípu, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Všeobecné ústavné princípy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, tak neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia tých ustanovení ústavy, ktoré majú charakter všeobecného ústavného princípu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa vo veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014